

ikke ſe, at der kan være nogen videre Vanſkeligheſ ved Paragraphen, da den nu har den ſeſomme Affattelse, ſom den havde, da Lovforſlaget blev forelagt af den ærede Juſtitsminiſter. Dette er de Grunde, hvorfor jeg ikke kan gaa ind paa at ſtemme § 13 ud; jeg mener, at det vilde gjøre det meget tvivlſomt, om Loven blev færdig i denne Samling. Derfor ſtemmer jeg imod Udvalgets Indſtilling, og jeg vil tilraade Andre at gjøre det Samme.

Juſtitsminiſteren: Det ærede Thing vil uden Tvivl af det Foredrag, vi nys hørte af den ærede Ordſpører, have ſaaet yderligere Betræffelse paa, at de Forandringer, der ere foregaaede i Folkethinget i det Lovforſlag, der er blevet overſendt dertil fra Landſtinget, ikke ere ret mange og i alt ſald ikke væſentlig indgribende. Jeg negter ikke, at jeg derfor havde hengivet mig til det Haab, at Landſtinget vilde have fundet det rigtigt at vedtage Lovforſlaget uforandret, ſaaledes ſom det blev tilbageſendt fra Folkethinget. Jeg er imidlertid bleven ſkuffet i denne min Forventning, idet Udvalget har foreſlaaet, at man ſkulde udſtemme § 13 i Lovforſlaget, ſaaledes ſom det er vedtaget af Folkethinget. Jeg ſkal tilføje, at Udvalget ved at ſtille dette Forſlag har paa en mig ubehagelig Maade rørt ved netop det Punkt i Lovforſlaget, ſom jeg gjerne kunde ſige har været det ømmeſte for mig. Det vil maatte erindres, at jeg lige fra Begyndelſen næſten iſtændig henſtillede til det ærede Thing, ligesom jeg derefter har gjort det i Folkethinget, at behandle denne § 13 med nogen Varſomhed. Man har i det andet Thing, tør jeg ſige, taget ikke lidet Henſyn til denne min Opfordring, og de Forandringer, man paa dette Punkt har foretaget i Folkethinget, indſtrænke ſig derfor ogſaa til at føre Lovforſlaget tilbage til den Stilleſe, det havde, da det oprindelig blev forelagt af Juſtitsminiſteren. Udvalget har imidlertid fremdeles ikke kunnet finde ſig tilfredsſtillet ved denne Affattelse og foreſlaar nu at udelade hele Paragraphen. Jeg ſkal ikke udtale mig stærkt imod det ærede Udvalg, men det ærede Thing maa tillade mig at ytre ſom mit Ønſke, at man i denne Henſeende ikke vil følge Udvalget. Jeg vilde anſe det for meget uheldigt — ſaaledes ſom det ogſaa blev antydet af den ærede ſidſte Taler, — om denne Uoverenſtemmeſe mellem Folkethinget og Landſtinget ſkulde berede Loven Vanſkeligheſer, og det er jo Noget, ſom ikke kan være ſkjult for noget Medlem af dette Thing, at det i alt ſald er meget tvivlſomt, om der vil blive levnet tilſtrækkelig Tid til at føre yderligere Forhandlinger mellem begge Thing angaaende dette Lovforſlag. Gvad jeg ſkal tillade mig at fremhøve er dette, at det virkelig forekommer mig, at Udvalget har lagt for ſtor Vægt paa de Forandringer, der ere foregaaede i det andet Thing i den her omhandlede

Paragraph. Der er ſket to Forandringer i det andet Thing. Den ene gaar ud paa at udelade de Ord: at den paagjældende Fremmede ſkulde kunne udviſes, ikke blot naar hans Forhold dertil maatte give Anledning, men ogſaa „naar hans Tilſtebeværrelſe her maatte anſes for at være til Skade for den danſke Stat“. De Medlemmer, der maatte have fulgt Forhandlingerne i det andet Thing, ville have ſet, at jeg i den Grad trolig har ſtillet mig paa Landſtingets Side under de nævnte Forhandlinger, at jeg der har udtalt, at det efter min Opfattelse var en forbedret Redaktion, denne Paragraph paa dotte Punkt havde ſaaet i Landſtinget, og at jeg alſaa anbefalede Folkethinget at vedtage denne Udtryksmaade ſom bedre end min egen. Ærede Medlemmer vilde nu imidlertid vide, at det for ſaa vidt ikke hjalp, men at man i Folkethinget har udſtemt denne Paſſus. Nu tillader jeg mig at ſige til Landſtinget i Uoverenſtemmeſe med, hvad jeg i ſin Tid har ſagt til Folkethinget, at der virkelig ikke forekommer mig at være nogen Anledning til at lægge nogen Vægt paa, om denne Paſſus ſtaar i Loven eller ikke; thi ærede Medlemmer maa, tror jeg, ved nærmere Betragtning komme til det Reſultat, at naar der er en Myn- dighed for Regjeringen til at udviſe en Udlandig, naar hans Forhold dertil maatte give Anledning, ſaa er der derved i Virkeligheden givet en Hjemmel, ſom enhver Regjering nok ſkal kunne vide i paatommende Tilfælde at kunne benytte, og der behøves ikke denne ydeligere Tilføjeſe: „naar hans Tilſtebeværrelſe her maa anſes for at være til Skade for den danſke Stat“; er dette Tilfældet, ſaa giver hans Forhold ogſaa Anledning til at udviſe ham. Det andet Punkt, hvor der er ſket en Forandring, er det, at man i det andet Thing har ſat en Begrændſning ind for Udviſningsretten, den oprindelige Begrændſning af 2 Aar. Man har udtalt i Erklæringen, at man anſer det for rigtigt, at der gives Regjeringen Udviſeſesret i ſamme Omfang ſom hidtil, og at der er opſtaaet nogle Betænkeligheder for Udvalget, navnlig ved de Betragtninger og Anſuelſer, ſom paa dette Punkt have gjort ſig gjældende paa et andet Sted. Jeg maa nu for det Førſte bemærke, at, ſom jeg opfatter dette Forhold, vil der ikke ved en § 13, affattet paa den Maade, hvorpaa den foreligger for Landſtinget i dette Øjeblik, ſke nogen Afſkærelſe af den enhver Stat efter min Mening ogſaa naturlig tilkommende Ret til i ſærlige Tilfælde at udviſe Fremmede. Jeg tillader mig nemlig at gjøre opmærksom paa, at den Begrændſning, ſom her ſættes for Udviſningsretten, ikke rammer — om jeg for Northeds Skyld maa udtrykke mig ſaaledes — Statens Udviſningsret, men kun Juſtitsminiſterens Udviſningsret. Juſtitsminiſteren ſaaer ved denne § 13 en Ret til at udviſe, begrændſet til 2 Aar. Om der efter diſſe 2 Aars Forløb kan finde Udviſning Sted, — men da